

Прости ме и вече прощавай!
Азъ вече пушка нарамихъ
И на гласъ тичамъ народенъ
Срѣщу врагътъ си безвѣрни.
Тамъ азъ за мило, за драго,
За тебъ, за баща, за братя —
За него ще се заловя,
Пъкъ... каквото сабя покаже,
И честъта, майко, юнашка!
А ти га чуешъ, майнольо,
Че куршумъ пропѣй налѣ село,
И момци вече наскочатъ,
Ти излѣзъ, майко, — питай ги
Дѣ ти е чедо остало?
Ако ти кажатъ, че ази
Падналъ съмъ съ куршумъ пронизанъ,
И тогазъ, майко, не плачи,
Нито пъкъ слушай хората,
Дѣто ще кажатъ за мене:
«Нехрани-майка излѣзе»;
Но иди, майко, у дома
И съ сърце сичко разкажи
На мойтѣ братя невръстни,
Да помнятъ и тѣ, да знаятъ,
Че и тѣ братъ сж имали,
Но братъ имъ падна, загина,
За туй, че клетникъ не трая
Прѣдъ турци глава да скланя,
Сюрмашко тегло да гледа!
Кажи имъ, майко, да помнятъ,
Да помнятъ мене, да търсятъ:
Бѣло ми месо по скали,